

Sygn. akt	III AUa 337/14
------------------	-----------------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 września 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Ewa Madera (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **18 września 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **M. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **27 stycznia 2014 r.** sygn. akt **IV U 2533/13**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 337/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz ustawy z 17 grudnia 1998

r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił wnioskodawcy M. J. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, wskazując w uzasadnieniu, że nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, ogólnego stażu ubezpieczeniowego w wymiarze co najmniej 25 lat - przypadających przed 1 stycznia 1999r., jak również nie ukończył 60 lat życia.

Skarżąc powyższą decyzję odwołaniem wnioskodawca M. J. naprowadził, iż wbrew twierdzeniom organu rentowego legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 12 lat i 6 miesięcy zatrudnienia w Ośrodku (...) w S. na stanowisku tokarza, ukończył 55 lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z 27 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca M. J. (ur. (...)), 20 sierpnia 2013 r. wystąpił z wnioskiem o emeryturę. Decyzją z 18 czerwca 2007r. o ustaleniu kapitału początkowego organ rentowy przyjął na 1 stycznia 1999r. za udowodnione okresy składowe w wymiarze 24 lat 6 miesięcy i 28 dni oraz okresy nieskładowe w wymiarze 1 miesiąca i 26 dni.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca nie wykazał spełnienia warunków do przyznania emerytury określonej w art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem nie ukończył wymaganego wieku tj. 60 lat życia. W związku z powyższym wniesione przez niego odwołanie na zasadzie art. 477¹⁴ §1 kpc oddalił.

Skarżąc powyższy wyrok apelacją wnioskodawca M. J. zarzucił dokonanie przez Sąd Okręgowy błędnych ustaleń polegających na przyjęciu, że nie wykazał on przesłanek niezbędnych do przyznania emerytury w szczególności z uwagi na nieukończenie wymaganego wieku emerytalnego tj. 60 lat. Ponownie podkreślił, iż posiada 25 lat stażu ubezpieczeniowego, jak również wykazał wymagany staż pracy w warunkach szczególnych oraz ukończył wymagany wiek 55 lat. Wskazał, iż pracował w warunkach szczególnych jako tokarz zajmujący się obtaczaniem okładzin szczęk hamulcowych wykonanych z azbestu, które to prace zostały przyporządkowane do działu IV poz. 1 wykazu B rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wydanie orzeczenia zgodnie z zawartym we wniosku z 20 sierpnia 2013 r. żądaniem ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył co następuje :

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona, zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 27 stycznia 2014 r. odpowiada prawu jakkolwiek z innych przyczyn niż wskazano w jego uzasadnieniu.

Zauważyć należy, iż przedmiotem postępowania była kwestia uprawnień M. J. do świadczenia emerytalnego w obniżonym wieku z tytułu powoływania się wnioskodawcy na spełnienie przesłanek wymienionych w art. 184 i 32 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze). Przypomnieć należy, iż prawo do oznaczonej emerytury przysługuje ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 r., po osiągnięciu przez nich wieku przewidzianego w art. 32 oznaczonej ustawy emerytalno – rentowej, o ile przed 1 stycznia 1999 r. spełnili przesłanki stażowe oraz pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego lub złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych

na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa. Ocena czy dana praca wykonywana jest w szczególnych warunkach winna nastąpić w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 8 poz. 43), a to przez przyporządkowanie wykonywanej przez ubezpieczonego pracy do rodzajów prac wymienionych w jego załącznikach – wykazie A i B. To bowiem powołane rozporządzenie jest podstawowym aktem prawnym ustalającym warunki wcześniejszej emerytury, w tym kwalifikującym oznaczoną pracę jako pracę w szczególnych warunkach, której stałe wykonywanie w pełnym wymiarze czasu pracy może rodzić uprawnienia emerytalne.

Z okoliczności rozpoznawanej sprawy wynika, że do wniosku o przyznanie emerytury w obniżonym wieku emerytalnym zostało przedłożone świadectwo wykonywania przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych z 31 października 1995r. stwierdzające, że był on zatrudniony w Ośrodku (...) w S. od 20 listopada 1976r. do 31 października 1995r. i w okresach wskazanych w świadectwie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na stanowiskach wymienionych w wykazie B powołanego wyżej rozporządzenia przyporządkowane do działu IV poz.1. Rozpoznając sprawę Sąd I instancji zobowiązany był zatem dokonać oceny warunków niezbędnych do przyznania emerytury przy uwzględnieniu przepisów rozporządzenia odnoszących się do wykazu określonego wyżej powołanym świadectwem pracy. I tak § 8 ust.1 pkt 1 i 2 omawianego rozporządzenia stanowi, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w dziale IV wykazu B, nabywa prawo do emerytury po osiągnięciu 55 lat dla mężczyzn oraz wykazaniu okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych wymienionego w dziale IV wykazu B w wymiarze co najmniej 10 lat. Uregulowanie z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustanawia własne przesłanki nabycia prawa do emerytury. Powołany przepis w ust. 1 pkt 1 odsyła do przepisów dotychczasowych wyłącznie w zakresie szczególnego charakteru zatrudnienia wymaganego w tych przepisach do nabycia prawa do emerytury i w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn (rozporządzenie z 7 lutego 1983r.), przy czym zwrot „po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 „ odnosi się wyłącznie do wieku emerytalnego określonego w tych przepisach, bez odwoływania się do pozostałych warunków związanych z wiekiem (por. uchwała Sądu Najwyższego z 8 lutego 2007r. sygn. akt II UZP 14/06 OSNP 2007/13-14/199). Nie jest zatem wymagane aby wnioskodawca spełniał dodatkowe warunki związane z wiekiem, o których stanowi powoływany § 8 ust.1 pkt 1 i 2 rozporządzenia. Równocześnie jednak powinien legitymować się 25 letnim okresem składkowym i nieskładkowym. Z akt organu rentowego w szczególności z prawomocnej decyzji o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z 30 września 2013r. wynika, że do ustalenia wartości kapitału przyjęto okresy składkowe w wymiarze 24 lat, 6 miesięcy, 27 dni tj. 294 miesiące oraz 1 miesiąc, 26 dni tj. 1 miesiąc (pkt III poz. 2 decyzji). Nie uwzględniono między innymi okresu korzystania przez wnioskodawcę z urlopu bezpłatnego od 1 lutego 1990r. do 31 lipca 1990r. (pkt V decyzji). Wskazany wyżej wymiar okresu składkowego i nieskładkowego przyjęty w latach, miesiącach i dniach nie był kwestionowany przez M. J. i w tak określonym wymiarze został przyjęty przez organ rentowy w uzasadnieniu decyzji będącej przedmiotem rozpoznawanej sprawy. Ustalony wymiar stażu ubezpieczeniowego potwierdzają dokumenty z przebiegu zatrudnienia wnioskodawcy zalegające w aktach organu rentowego, z których wynika, że od 1 września 1973r. do 31 października 1976r. był on zatrudniony w (...)R., od 20 listopada 1976r. do 31 października 1995r. był zatrudniony w Ośrodku (...) w S. z tym, że od 26 kwietnia 1978r. do 10 kwietnia 1980r. odbywał służbę wojskową, od 1 stycznia 1989r. do 31 stycznia 1990r. oddelegowany był do (...) K. i pracował za granicą, od 1 lutego 1990r. do 31 lipca 1990r. korzystał na własny wniosek z urlopu bezpłatnego, od 1 listopada 1995r. do 31 grudnia 1998r. pracował w Ośrodku (...) w S.. Przy uwzględnieniu treści art. 6 i 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS staż ubezpieczeniowy w łącznym wymiarze wynosi 24 lata, 8 miesięcy i 23 dni. Sugerowany przez wnioskodawcę na rozprawie przed Sądem Okręgowym staż oznaczony w pkt III pod poz. 3 powołanej decyzji o ponownym ustaleniu kapitału początkowego dotyczący obliczenia wartości współczynnika określonego pod wymienioną pozycją, stanowi łączną liczbę okresów składkowych i nieskładkowych do 31 grudnia 1998r. po zaokrągleniu w górę do pełnych lat, stosownie do treści art. 174 ust. 9 ustawy emerytalno – rentowej stanowiącego, iż przy ustalaniu wartości kapitału początkowego staż ubezpieczonego określa się w pełnych latach, z tym że jeżeli ubezpieczony ma więcej niż 6 miesięcy tego stażu ponad pełne lata, staż ten zaokrągla się w górę. Powyższe nie ma jednak przełożenia na wymiar stażu ubezpieczeniowego przy ustalaniu prawa do emerytury. Oznaczona w powołanej pozycji wartość 25 nie może więc zostać przyjęta przy ustalaniu prawa do emerytury, do którego uwzględnia się przebyte okresy wskazane w art. 6 i 7 ustawy emerytalno –

rentowej w faktycznie udokumentowanym wymiarze tj. z uwzględnieniem lat, miesięcy i dni. Przy ustalaniu prawa do żądanego świadczenia należy zatem przyjąć wykazany przez M. J. do 1 stycznia 1999r. staż ubezpieczenia w łącznym wymiarze 24 lat, 8 miesięcy i 23 dni.

Kontrolując poprawność zaskarżonego orzeczenia, zauważyć należy, że dla merytorycznego rozpoznania sprawy wystarczające było ustalenie, że odwołujący nie dopełnił jednej z przesłanek, których jedynie kumulatywne spełnienie uprawnia do dochodzonego świadczenia, a to przesłanki wykazania stażu ubezpieczeniowego w wymiarze 25 lat. W tej sytuacji, jak słusznie tym razem przyjął Sąd Okręgowy, nie zachodziła konieczność prowadzenia postępowania dowodowego na okoliczność wykonywania przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych i oceny tej kwestii.

Z tych wszystkich wyżej naprowadzonych względów – dzieląc ostatecznie ocenę prawną sprawy Sądu I instancji o niespełnieniu przez M. J. koniecznych przesłanek nabycia prawa do wcześniejszej emerytury przewidzianych w powołanym wyżej art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku, co skutkowało oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 kpc .